

Tann elsta er tann besta

Marianna Debes Dahl:
LEPAR. Stuttsgur.
Útgevart er forlagið
Fannir.
Bókin er 70 blaðsíður.
Prentað á Klaksvík
Prentsmíðu.
S. J. Repro hefur gjört
reproarbeiðið.
Bókavirkið hefur heft
og bundið inn.
Myndaklippini hefur
Annika Johannessen
gjört.
Kostnaður kr. 48 heft
og kr. 68 innbundin

Sögurnar hjá Marionnu Debes Dahl hava ongantið hugtakið meg. Og stutt-søgusavnið »Lepar« er í so máta onki undantak. Sögurnar eru keðligar, ó-dramatískar. Nú veit eg ikki, um Marianna ætlar, at »Lepar« skula vera søgur fyri vaksin fólk, børn ella unglingar. Eg giti tó, at hetta er ein unglinga-bók. Slíkar eru fáar á feroyskum, so tað er at fegn-

ast um hvørja, sum kemur afturat. Og tað kann vera, at feroyskur ungdomur, sum er vaksin upp við Sølvpil, Joakim von And og øllum hetjunum í Serie-magasinet við opnum huga taka móti hesum fittu, vælmeinandi, moralsku søgunum hjá Marionnu Debes Dahl. Tað kann vera.

Eg kann so bert siga minna egnu meining um tær. Marianna skrivur væl. Hon hevur ein knappan stíl og fær sagt nógv við fáum orðum: »So hugdi hon upp á hann. Beint inn í eyguni á honum. Alvarslig. Hann hugdi eisini upp á hana. Einkil smil. Bardagin var av. Tey vóru troytt. Men bardagin var av.« (Úr søguni Ørindi).

Men summastaðni lýta óneyðugar frágreiðingar søgurnar: »Knappliga kom ein ungur drongur við kenning kvøðandi fram við teimum. Hann hevði sigarett í aðrari hondini, og í tí hann slongdi armin út frá sær, sum slíkir ofta gera, tá tað lagið er á teimum, rendi hann sigarettiglóðina í móti grønu ballónini, so hon brast.« (Á stevnu).

Sögurnar eru um vanlig fólk og vanligar trupulleikar teirra. Men fyri tað nýtast tær ikki at vera so keðligar.

Eitt evni, sum gongur aftur í skivingini hjá Marionnu Debes Dahl, er bygðin móttvegis býnum,

sum oftast Havnini. Alt er so gott úti á bygðunum og alt so ringt í Havnini. Í hesum bygðaromantikki er ikki pláss fyri tí minni góða í feroyska bygðalivinum: klandur um hvønn cm² av jørð, »livandi urta-pottar«, slatur og slegg um alt og øll, arbeidssloysi.

Tú kanst ikki lata vera við at hugsa um tær rámandi og beinraknu bygðalivslýsingarnar hjá Jens Paula Heinesen.

Tað eru niggju søgur í »Lepum«. Allar stuttar, tí bókin telur bert 70 blaðsíður. Og tað lægna er, at elsta søgan, Heri, (frá 1969) er eisini tann besta. Nógv tann besta.

Heri er ein drongur, sum blívur fornermaður, tí hann sleppur ikki á flot við pápanum. Honum rennur í hug, at spælisystir hansara einaferð hevur sagt honum søguna um ein stein, sum hevur tann eginleika, at tann sum setur seg á hann, livir ikki ár-íð út. Heri vil doyggja og hann setur seg á steinin. Og so kemur ein væl samansett lýsing av dronginum, sum gongur og bíðar eftir deyðanum. Gamla-árskvøld kemur og hann er framvegis sprellivandi. Eg skal ikki siga, hvussu søgan endar, men hetta er ein sonn perla av eini søgu. Hon er næstan betri enn allar hinar átta tilsamans.

Myndaklippini hjá Anniku Johannessen eru væl gjørd. Tey líkjast søgunum, eru fitt, men ikki ovurhonds spennandi.

Høgni Djurhuus

Meinaleyst skemt

Tað eru fólk, eisini í sjónleikarafeløgnum, sum meina, at sjónleikur skal vera nakað, fólk fara til fyri at »slappa av« eftir dagsins stríð og strev. Og tað er tí, meinaleysur skemtileikir hava so góða undirtøku her á klettunum.

Sjálvur taki eg ikki undir við sjónarmiðinum, at man skal fara til sjónleik fyri at »slappa av«. Tað eru betri og biligari mátar at »slappa av«. M.a. halla sær afturá og fáa sær ein blund.

Nú er so ein av hesum meinaleysu skemtileikunum komin afturat til landið. Havnar Sjónleikarfelag sýnir íslenska leikin Barnalótir, ruðleiki í barndómsheiminum. Og tað er í lagi, at felagið nú kemur við einum lottum leiki eftir tann álvarssama Livíð er mitt.

Barnalótir er langt frá tí at vera nakað meistaraverk. Hann er rættiliga onkisigandi. Væl egnaður at »slappa av« við.

Høvundin nemur í leikinum við ymiskt, sum má sigast at vera

serislendskt. Til dømis fjallkonan og »kaupfélagið«. Man noyðist at kenna íslensk viðurskifti fyri at fáa nakað burtúr skotunum. Men tað er ikki við skørpum. Kjartan Ragnarsson skjýtur. Einastu summarklæði, »Kaupfélagið« hevur, eru Mickey Mouse skjýtur. Íslendingar eru ikki minni amerikanseraðir enn vit feroingar eru daniseraðir.

Annars er alt gott at siga um framförluna hjá Havnar sjónleikarfelag. Elin Mouritsen hevur verið heppin við uppsetingini og spælið er frá byrjan til enda gott og stabilt. Heilt frálík er Margreta Næss sum Inga. Somuleiðis Lina Larsen sum Tórgerð og Óli Kurt Hansen sum presturin Benadikt. Og Gulla Øregard var ógvuliga sjarmerandi sum skaldakvinnan Erla Døgg.

Tað er onki at ivast í, at Barnalótirnar fara at savna nógvir áskoðarar. Tað gera slíkir leikir altíð.

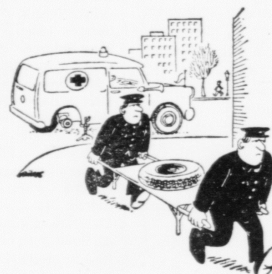
Høgni Djurhuus

Lýsið í sosíalimum

hornið

Óli í Áarstovu

Eg taki undir við Oyggjatiðindi, sum sigur:

Ja, gott hevði verið um ruskstöðin í Havnardali eisini skuldi goldið haldaragjald til Dagblaðið.